

Arrest

nr. 172 203 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 13/05/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 26/05/2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. De verwerende partij betoogt als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt in haar eerste lid als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van

5/13

de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 26.05.2011 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 en 8 EVRM en artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij voert een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. De verwerende partij kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad. Ook het feit dat het om een herhaald bevel gaat, doet hieraan geen afbreuk.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij beroept zich voorts op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het hoorrecht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een beslissing is met individuele strekking die een verstrekking nadelig gevolg heeft voor haar, dat zij niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen, dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet, doch niet in rekening neemt dat zij drie schoolgaande kinderen heeft, dat zij reeds 5 jaar op het Belgische grondgebied verblijft, dat zij nog een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft lopen en haar echtgenoot sedert 2014 in België verblijft en deze laatste nog een asielaanvraag heeft lopen, dat zodoende de bestreden beslissing blijkt geeft van een gebrekkige motivering, onzorgvuldig en onredelijk is en artikel 8 van het EVRM schendt, dat zolang haar echtgenoot een openstaande asielprocedure heeft, zij het risico op refoulement inroept. De verzoekende partij stelt dat desbetreffend de bestreden beslissing geen motivering inhoudt en zodoende de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt, blijkt geeft van een onzorgvuldige en onredelijke beslissing en artikel 3 van het EVRM schendt.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de verzoekende partij "(...) *verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, inderdaad, betrokken is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum*". De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststelling niet.

Noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

4.3. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een gebrekkige motivering, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

4.4. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet doch dat geen rekening werd gehouden met haar drie schoolgaande kinderen, haar vijfjarig verblijf op het Belgische grondgebied, haar lopende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het feit dat haar echtgenoot op het Belgische grondgebied verblijft en deze nog een asielpcedure heeft lopen.

4.4.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de lopende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij reeds afgesloten werden en dit met een beslissing op 9 juni 2015 ten aanzien van de aanvraag van 24 december 2014 en een beslissing op 25 juni 2015 naar aanleiding van de aanvraag van 2 juni 2015. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier. Voorts blijkt uit het arrest nr. 152 819 van 17 september 2015 dat de asielpcedure van de echtgenoot van de verzoekende partij beëindigd werd met een arrest van de Raad waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang meer bij een betoog dat geen rekening werd gehouden met de lopende aanvragen/procedures. Gevraagd aan de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog in zoverre dit verwijst naar lopende aanvragen/procedures, stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

4.4.2. Voorts dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij meent dat rekening dient gehouden te worden met haar drie schoolgaande kinderen, haar vijfjarig verblijf in België en het feit dat haar echtgenoot in België verblijft, onder verwijzing naar artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Hieruit blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgegeven worden wanneer de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, behoudens meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De verzoekende partij voert artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van de verzoekende partij en haar drie kinderen. Betreffende de echtgenoot van de verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat diens asielprocedure werd beëindigd en dat dit ook blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt. Gewezen op deze vaststellingen in de nota met opmerkingen ter terechtzitting worden deze niet betwist door de verzoekende partij. Voorts stelt de verzoekende partij enkel dat haar echtgenoot in België verblijft sinds 2014, doch maakt zij geen gewag van een legaal verblijf in België. In de nota met opmerkingen wordt voorts nog gesteld dat ook ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Artikel 8 van het EVRM is *in casu* dan ook niet van toepassing, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Zelfs in de veronderstelling dat de echtgenoot van de verzoekende partij op legale wijze in België verblijft of in België niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij evenwel geen hinderpalen aanvoert dewelke haar zou verhinderen met haar voltallig gezin haar gezinsleven elders dan in het Rijk uit te oefenen.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

4.4.3. Bovendien, betreffende de verwijzing naar het gezin, het feit dat de kinderen schoolgaand zijn en het vijfjarig verblijf op het Belgische grondgebied en het feit dat de verwerende partij deze elementen niet in rekening heeft genomen en hieromtrent niet gemotiveerd heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat zij niet aannemelijk maakt op welke wijze haar gezinsleven zou getroffen worden door de bestreden beslissing. Nu de verzoekende partij niet aantoont dat één van de gezinsleden over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt, kan niet worden gesteld dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen het gezins- of familieleven van de verzoekende partij in het gedrang bracht. De verzoekende partij toont niet aan waarom of op welke wijze de verwerende partij in voormelde omstandigheden, bij het nemen van de bestreden beslissing die gegrond is op de vaststelling dat de verzoekende partij niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, het gezinsleven van de verzoekende partij in rekening diende te nemen of hieromtrent diende te motiveren.

Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan waarom of op welke wijze de verwerende partij het vijfjarig verblijf of het feit dat de kinderen schoolgaand zijn, bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening diende te brengen of hieromtrent diende te motiveren. Zij toont voorts ook niet aan op welke wijze of ten gevolge van welke wettelijke bepalingen, haar vijfjarig verblijf en het feit dat de kinderen schoolgaand zijn, de verwerende partij zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen op 2 juni 2015 en het beroep hiertegen werd ingesteld op 2 juli 2015. Gelet op het feit dat de verzoekende partij en haar kinderen illegaal op het grondgebied verblijven en dit reeds gedurende de volledige duur van de scholing van de kinderen, en zij aldus op het einde van het schooljaar 2014/2015 (en intussen ook het einde van het schooljaar 2015/2016) het grondgebied konden verlaten zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond, kan de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op het schoolgaan van de kinderen. De verzoekende partij heeft geen belang meer bij het aanvoeren van het schoolgaan van haar kinderen, minstens toont zij niet

aan op welke wijze het schoolgaan van de kinderen de verwerende partij zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

4.5. In zoverre de verzoekende partij een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, aangezien zij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens haar getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij licht niet toe welke gegevens zij had willen aanbrengen bij het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het gestelde in punt 4.4.3. maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens haar getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij laat immers na aan te tonen waarom, op welke wijze of op grond van welke wettelijke bepalingen de verwerende partij had dienen rekening te houden met haar schoolgaande kinderen, haar vijfjarig verblijf en het verblijf van haar echtgenoot in België, mede gelet op het feit dat zij niet aantoonde dat één van de gezinsleden over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Betreffende de aangebrachte elementen in zoverre die betrekking hebben op de lopende procedures van haar en haar echtgenoot, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 4.4.1.

In de gegeven omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.6. Waar zij tenslotte nog stelt dat haar echtgenoot een openstaande asielprocedure heeft en zij het risico loopt op refoulement en meent dat de bestreden beslissing geen motivering inhoudt en blijkt geeft van een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling en artikel 3 van het EVRM schendt, wijst de Raad naar wat betreffende de asielprocedure van haar echtgenoot werd gesteld in punt 4.4.1.

4.7. Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Aldus dient te worden aangenomen dat, nu de verzoekende partij niet betwist dat zij niet werd toegelaten tot enig verblijf in België en zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij terecht overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van de verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

4.8. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER